

Birgit Sawyer

Slutreplik

När den låga debattnivå Sjöholm från början lade sig på sjunker så djupt att den — som här — helt domineras av personangrepp med invektiv som "bluff", "plagiat" och "gallimatias", hör replikväxlingen definitivt inte längre hemma i en vetenskaplig tidskrift. Min slutreplik blir kort eftersom Sjöholm inte tillför diskussionen något nytt i sak utan hänger sig åt årekränkande beskyllningar. Det är över huvud taget omöjligt att på allvar bemöta personer, vilkas debatteknik är att vantolka och förvränga för att sedan argumentera mot påståenden som meningsmotståndaren aldrig gjort.

Sjöholm är uppbragt för att jag i en populärvetenskaplig artikel och i en ansökningshandling inte tilldelat henne vederbörlig reverance för originalitet utan endast åberopat hennes forskning i vissa punkter, något hon finner otillräckligt. Detta vittnar om en nästan sjuklig revirbevakning; i den aktuella artikeln (i *Forskning och Framsteg* 1983:8) åberopar jag Sjöholm upprepade gånger och skriver t.o.m. att hon var först bland nordiska forskare att på allvar omvärdera synen på landskapslagarna.¹ Beskyllningen för plagiat är oförskämd och djupt orättfärdig; som många av mina kolleger inom och utom Skandinavien vet, har jag tvärtom länge verkat mycket aktivt för att sprida kännedom om Sjöholms forskning, dels genom egna artiklar och föredrag, dels genom distribution av hennes senaste bok (*Sveriges Medeltidslagar...*).²

Jag ställer mig undrande inför Sjöholms monopolanspråk på "det nya sättet" att använda medeltidslagarna som historiska källor; Per Nyström publicerade sin banbrytande artikel om landskapslagarna redan 1934,³ och ifrågasättandet av dem som källa för äldre rättssedvänjor är sedan länge tämligen känt allmängods. Det var mot denna bakgrund som jag ville undersöka i vad mån man kunde finna nedslag av äldre sedvänjor i runstenarnas inskrifter, till att börja med vad gällde kvinnans ställning i familj och samhälle. Forskningsuppgiften är helt motiverad, även om den trampar in på vad Sjöholm betraktar som sitt revir och t.o.m. synes fränkänna HSFR:s bedömare insikter i. Mitt indragande i debatten av Sjöholms brev till HSFR har slutligen i högsta grad "med saken att göra", då detta hennes handlande avslöjar henne som en person som — blott med åberopande av sin egen auktoritet — försöker stoppa ett forskningsprojekt och detta utan minsta kännedom om det aktuella källmaterialet och dess möjligheter.

Noter

1. I min kortfattade ansökan till HSRF 1986 åberopades inga av de forskare jag nämnt i en tidigare, mer utförlig ansökan, inkl. Sjöholm, vars arbete rådet dessutom kände väl till, då det ju faktiskt bekostade hennes forskning.
2. Angående den specifika anklagelsen (i Sjöholms not 4) skall endast fastslås att jag naturligtvis inte (varken i *Forskning och Framstegs*-artikeln eller någon annanstans) "framhåller" den kvinnliga arvsrättens följder som min "upptäckt".
3. *Ateneum* 1934:2.